
Wskazania dla piszących życiorysy dla Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich

---

Palestra 19/5-6(209-210), 93-95

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wadzające się głównie do zbyt lakonicznego formułowania podstaw rewizyjnych, nieprzejrzystego ich uzasadnienia, a niekiedy — błędnego formułowania wniosków.

W sprawach cywilnych rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy stwierdzono wypadki nieskładania substytucji mimo przyjętych do protokołu rozprawy zobowiązań, jak również nieliczne wypadki niestawieństwa adwokatów, co spowodowało wystanie odpowiednich dyrektyw do wszystkich rad adwokackich. Przy badaniu akt karnych zauważono niedostateczny na ogół udział adwokatów w postępowaniu przygotowawczym.

Z pozytywnej oceną wizytatorów CZW spotkała się praca zawodowa adwokatów na podstawie zbadania akt cywilnych w Sądach Wojewódzkich w Bydgoszczy, Kielcach i Opolu; nie stwierdzono też istotnych uchybień przy badaniu akt cywilnych w Sądzie Wojewódzkim w Lublinie. Pożyteczne rezultaty dla oceny pracy zawodowej adwokatów przyniosły rozmowy wizytatorów CWZ z władzami sądowymi na szczeblu prezesów, wiceprezesów i przewodniczących wydziałów w sądach wojewódzkich.

Ze sprawozdań wojewódzkich rad adwokackich o działalności wizytacyjnej WZW w 1974 r. (sprawozdań w terminie nie nadeszły Rady Adwokackie w Gdańsku i Łodzi) wynika, że WZW przeprowadziły w 1974 r. łącznie 434 wizytacje. Ponadto w kilku izbach adwokackich dokonano kontroli finansowej zespołów adwokackich. Generalnie biorąc, stwierdzono, że obsługa prawna ludności była przez zespoły adwokackie w pełni zapewniona. W niektórych zespołach niezbędna jest nadal pilna poprawa warunków lokalowych. Nie stwierdzono większych uchybień w pracy zawodowej adwokatów, natomiast występują w dalszym ciągu nieprawidłowości w funkcjonowaniu niektórych zespołów. Wydane zarządzenia powizytacyjne były wykonywane. Komisje rewizyjne zespołów są niemal powszechnie pasywne.

Nadesłane sprawozdania przedstawiły w sposób wszechstronny i staranny osiągnięcia i niedomagania w działalności zespołów adwokackich. Wkład pracy WZW zasługuje na uznanie, chociaż metody pracy WZW powinny podlegać dalszemu doskonaleniu. Należy dążyć do tego, aby uchwalone plany pracy WZW zostały w pełni zrealizowane.

Z PRAC OŚRODKA BADAWCZEGO ADWOKATURY

Wskazania dla piszących życiorysy dla Słownika Biograficznego Adwokatów Polskich

I. Uwagi ogólne

1. Przygotowywany przez Ośrodek Badawczy Adwokatury do wydania Słownik Biograficzny Adwokatów Polskich obejmować będzie opracowania lub noty biograficzne o zmarłych adwokatach polskich, bez względu na to, w jakim okresie i na jakim terenie rozwijali oni swoją działalność.
2. Podstawą zamieszczenia życiorysu w Słowniku jest fakt pełnienia przez określonego adwokata poważnej roli w życiu zawodowym, naukowym, politycznym, społecznym, ekonomicznym, artystycznym itp.
3. Adwokaci, którzy wykonywali zawód poza granicami Polski lub państw zabor-

czych, powinni być uwzględnieni w Słowniku, jeżeli zachowując osobiście polskie poczucie narodowe, spełniali swe czynności zawodowe w znacznej mierze na rzecz klientów narodowości polskiej.

II. Kwestie redakcyjne

4. Poszczególne życiorysy powinny zawierać:
  - a) dane osobiste (imię, nazwisko — z ewentualnymi zmianami, miejsce i datę urodzenia, pseudonimy, kryptonimy, pochodzenie społeczne, ewentualnie ciekawsze szczegóły powiązań rodzinnych),
  - b) miejsce odbywania studiów prawniczych i ewentualnie innych, uzyskane tytuły naukowe, wykaz ważniejszych publikacji,
  - c) krótki zarys przebiegu życia, dane o pracy w innych niż adwokatura zawodach prawniczych, zajmowane stanowiska państwowe, odznaczenia itp.
  - d) miejsce i okres wykonywania zawodu adwokata, funkcje w samorządzie adwokackim, pozycję uzyskaną w zawodzie, specjalizację, udział w głośnych procesach,
  - e) charakterystykę działalności na polu naukowym, społecznym, politycznym, działalność niepodległościową, udział w pracy literackiej i publicystycznej (praca w redakcji pism) i in.,
  - f) szczególnie zainteresowania osobiste i osiągnięcia,
  - g) dalsze informacje według uznania autora życiorysu.
5. Rozmiary poszczególnego opracowania biograficznego powinny być dostosowane do roli, jaką zmarły adwokat pełnił w życiu zawodowym lub narodowym. Nasuwające się wątpliwości co do zakresu i rozmiaru każdego biogramu rozstrzyga Redakcja Słownika.
6. W uzupełnieniu życiorysu należy podać wykaz źródeł, na których życiorys został oparty. Jeżeli jednak bibliografia źródeł co do danego adwokata została już zgromadzona w innych dostępnych opracowaniach (specjalne monografie, Polski Słownik Biograficzny i in.), należy jedynie powołać się na tę bibliografię z ewentualnymi jej uzupełnieniami. Należy unikać powoływania większej liczby źródeł zawierających jedynie identyczne informacje.
7. Przy uwagach o charakterze ocennym (które powinny być redagowane zwięźle), należy wskazać, czy oceny zostały przejęte z określonych źródeł, czy też są własnymi ocenami autora.
8. Przeciętny biogram powinien obejmować 2—4 strony maszynopisu. W miarę możliwości pożądane jest załączenie do życiorysu portretu fotograficznego oraz ciekawszych zdjęć zmarłego (również grupowych).
9. W stosownych wypadkach należy wskazać w życiorysie na sprzeczności w informacjach pochodzących z różnych źródeł lub dotyczących jakichś szczegółów, wymagających dodatkowego sprawdzenia.

III. Warunki przygotowania życiorysów

10. Opracowania przeznaczone do opublikowania w Słowniku przygotowują autorzy z własnej inicjatywy lub na podstawie zamówienia przez Redakcję Słownika.
11. O przyjęciu opracowania do publikacji decyduje Komitet Redakcyjny Słownika, ewentualnie po dodatkowym oparciu się na opinii recenzentów. Decyzja co do przyjęcia lub odmowy przyjęcia opracowania do publikacji powinna zapaść nie później niż w ciągu sześciu miesięcy od nadesłania zamówionego opracowania.

12. Decyzja o przyjęciu opracowania może być uzależniona od uzupełnienia życiorysu w określonym terminie.
13. Redakcja Słownika może dokonać skrótu i zmian redakcyjnych w życiorysie po uprzednim uzyskaniu zgody autora na istotne zmiany.
14. W ciągu jednego miesiąca od wydania decyzji o przyjęciu opracowania Ośrodek Badawczy Adwokatury przekaże autorowi 25% wynagrodzenia; pozostałe 75% wynagrodzenia przekaże w ciągu 2 miesięcy po ukazaniu się odpowiedniego tomu Słownika w druku.

IV. Technika przygotowywania materiałów

15. Życiorysy przeznaczone do druku w Słowniku należy przysyłać do Redakcji w trzech egzemplarzach, na papierze maszynowym, pisane z podwójnym odstępem między wierszami maszynopisu i z szerokim marginesem; powinny one być podpisane przez autora.

V. Sprawy wydawnicze

16. Ośrodek Badawczy Adwokatury przewiduje wydanie Słownika w trzech tomach, z których pierwszy obejmie życiorysy adwokatów zmarłych do roku 1918, drugi — zmarłych do roku 1944 i trzeci — zmarłych w Polsce Ludowej.
17. W końcowym okresie redakcyjnego opracowania I tomu rozpisana zostanie subskrypcja na nabycie Słownika.

Za Redakcję Słownika
Biograficznego Adwokatów Polskich
adw. dr Roman Łyczewski
redaktor

Za Ośrodek Badawczy
Adwokatury
adw. Witold Bayer
kierownik

PRASA O ADWOKATURZE

Sprawy adwokatury są dość często przedmiotem publikacji ogłaszanych w formie wywiadów prasowych. Ostatnio w okresie jednego miesiąca opublikowano dwa takie wywiady.

Biorąc chronologicznie, pierwszy z nich ukazał się w „Tygodniku Demokratycznym” (nr 9 z dnia 2 marca br.), w którym zamieszczono rozmowę red. Danuty Frey z sekretarzem NRA adw. Edmundem Mazurem, zaopatrując tę publikację tytułem *Etyka w tożsamość obrońcy*. Głównym wątkiem tej rozmowy były zagadnienia etyki zawodowej w adwokaturze. Trudno tu streszczać przebieg tej rozmowy, której tekst zajął całą kolumnę wspomnianego czasopisma. Sekretarz NRA, przedstawiając główne zasady etyki adwokackiej i ich stosowanie w praktyce, położył przede wszystkim akcent na to, że obowiązujący zbiór tych zasad, choć nie jest formalnie kodeksem etyki zawodowej, traktowany jest jako drogowskaz, ułatwiający adwokatom i organom samorządu adwokackiego prawidłowe wykonywanie zawodu. W toku przeprowadzonego wywiadu została też podkreślona rola adwokatury w kształtowaniu świadomości prawnej społeczeństwa oraz waga funkcji obrońców. W tej ostatniej kwestii adw. E. Mazur zaznaczył m.in.: